Miedema zorgde ervoor dat deze presbyterianen gastvrij ontvangen werden. Albracht vond de 'meetings' met hen in de consistoriekamer van de Parklaankerk heel stimulerend.[73]

Dergelijke contacten zouden er eigenlijk ook moeten zijn met de wereld van de aan de Groninger universiteit bloeiende 'natuurwetenschappen, de Geologie, de Zoölogie, de Physica, de Astronomie, Physiologie, Psychologie, Wijsbegeerte en Zielkunde'. De evangelisatie maakte er zich naar zijn mening te makkelijk van af, door zich in de praktijk vrijwel uitsluitend op de lager opgeleiden te richten. Typerend was daarbij zijn standpunt dat de kerk dat gesprek met de academici vanuit eigen standpunt zou moeten aangaan. Rond 1880 had hij in het Concertgebouw een lezing van de bekende ds. W.H. Gispen bijgewoond, die het modernisme ('dat toen in zijn bloeitijd stond') hybris noemde. Ware levenskunst kon niet zonder geloof. Daar wilde hij niet achter terug: een theologie die zich eenvoudig aan de wetenschap aanpaste, had diezelfde wetenschap niets meer te melden. De modernen boden 'suikerwater': mooie woorden. Des te opvallender is dat Albracht het werk van de volkomen onkerkelijke hoogleraar psychologie Gerard Heymans volgde, 'onze geleerde stadgenoot'. Diens rectorale rede 'De toekomstige eeuw der psychologie'[74] noemde hij een genot om te lezen, al was hij het uiteraard niet met alles eens. 'Fraai gestyleerd, schoone zinsbouw, logische gedachtengang, mits men de beginselen aanvaardt die Z.Hooggel. stelt.' Duidelijk was wel dat de christelijke psychologie en psychiatrie niet om de door Heymans aan de orde gestelde thema's heen zouden kunnen.

Schoolland was geïnteresseerd in de opkomst in Nederland van de linkse Christen-Democratische Partij (CDP) van Andries Popke Staalman.[75] De in augustus 1915 tachtig jaar geworden Albracht vond die partij nauwelijks interessant. Niet omdat hij principieel tegen concessies was aan de arbeidersbeweging, maar Staalman leek hem een 'Einspänner'. 'Daar zat geen politiek beginsel in.' Nee, wat hem boeide waren de ontwikkelingen binnen de ARP. Kuyper, de theoloog, kreeg weerwerk van partijgenoten die opgeleid waren als jurist: D.P.D. Fabius, Th. Heemskerk en P.A. Diepenhorst.[76] Albracht zou op 1 januari 1916 aftredend zijn als ambtsdrager, na veertig dienstjaren: acht als diaken en tweeëndertig als ouderling. Net als zijn voorbeeld Kuyper moest hij beetje bij beetje toegeven dat zijn taak overging op een nieuwe generatie:

> Geen tweede wien het gelukt zou zijn wat Dr. K. heeft gewrocht. Heel het antirevolutionaire Nederland is zijn kind. (…) Anderzijds heeft de Dr. er geen rekening mee gehouden dat zijn kinderen jongelingen, mannen, meerderjarigen werden.[77]

[73] Albracht woonde zelf in een bovenhuis op Parklaan 5[1a].

[74] G. Heymans, *De toekomstige eeuw der psychologie, rede uitgesproken bij de overdracht van het rectoraat der Universiteit te Groningen, den 20sten September 1909*, Groningen 1909.

[75] Zie voor de CDP: Herman Langeveld, *Protestants en progressief. De Christelijk-Democratische Unie 1926-1946*, diss. VU, Den Haag 1988.

[76] F.J. Albracht aan K. Schoolland, Groningen 19 augustus 1915.

[77] Idem, 3 december 1915.